

KURIER POLSKI

ROK VIII (1952)

Sobota, 4 października

Nr 238 (2427)

XIX ZJAZD WKP (b) WIELKIM WYDARZENIEM w życiu całej postępowej ludzkości

Kandydaci narodu na posłów do Sejmu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej

ADAM RAPACKI — syn znanego działacza spółdzielczego, Mariana Rapackiego — urodził się 1909 r. Już w okresie gimnazjalnym pracował czynnie w grupach młodzieży socjalistycznej. W latach akademickich brał czynny udział w Związku Niezależnej Młodzieży Socjalistycznej i w TUR-ze.

W okresie wojny polsko-niemieckiej dostaje się do niewoli. Tam bierze czynny udział w organizowaniu ruchu oporu w obozach hitlerowskich dla jeńców wojennych, szery wśród internowanych oficerów propagandę antyfaszystowską.

Po wyzwoleniu Polski Rapacki wraca do kraju i staje do pracy w szeregach PPS. W sierpniu 1945 r. zostaje członkiem Rady Naczelnej i Centralnego Komitetu Wykonawczego PPS.

W okresie zaostrzonej walki ideologicznej, poprzedzającej zjednoczenie się klasy robotniczej Polski — Adam Rapacki staje na platformie rewolucyjnej ideologii marksizmu-leninizmu.

Rada Naczelna odrodzonej PPS we wrześniu 1948 r. wybiera go na członka Komisji Politycznej CKW.

Adam Rapacki piastuje urząd ministra Szkół Wyższych. Jest członkiem Biura Politycznego KC PZPR.

ANNA CICHANŚKA — córka robotnika z Rabki w powiecie myślenickim. Urodziła się w 1904 roku.

W 1920 r. pracowała na obszarowym majątku w Kaczkowie. W 1923 r. wyszła za mąż za małorolnego chłopca we wsi Godziewice, w gminie Rojewo, powiatu Inowrocław.

Po wyzwoleniu kraju przez Armię Radziecką i Wojsko Polskie wstąpiła w szeregi Stronnictwa Ludowego, biorąc aktywny udział w życiu społeczno-politycznym swojej gromady i powiatu. Została członkiem Powiatowej Rady Narodowej. W Powiatowym Komitecie Wykonawczym ZSL w Inowrocławiu pełni funkcję skarbnika.

Cichańska produkuje w wykonywaniu obowiązków dostaw zboża, mleka i żywności, a swoim przykładem pociąga pozostałych chłopów w gromadzie do terminowej realizacji obowiązków wobec Państwa.

Masy pracujące ZSRR i krajów demokracji ludowej witają Zjazd Partii Lenina-Stalina wspaniałymi sukcesami produkcyjnymi

Za kilka dni, w niedzielę 5 bm. nastąpi w Moskwie — stolicy pierwszego na świecie socjalistycznego państwa robotników i chłopów otwarcie XIX Zjazdu WKP(b) — wielkiej Partii Lenina-Stalina. XIX Zjazd WKP(b) jest wielkim i radosnym wydarzeniem w życiu Partii Lenina-Stalina, w życiu narodu radzieckiego, w życiu całej postępowej ludzkości.

Artykuł J. STALINA w październikowym numerze czasopisma »Bolszewik«

MOSKWA (PAP) „Prawda“ opublikowała wiadomość o ukazaniu się w druku 18 numeru czasopisma „Bolszewik“, teoretycznego i politycznego organu Komitetu Centralnego WKP(b).

Treść numeru jest następująca: Józef Stalin — Ekonomiczne problemy socjalizmu w ZSRR. Uwagi dotyczące problemów ekonomicznych związanych z dyskusją w listopadzie 1951 r. Odpowiedź towarzyszywi Aleksandrowi Notkinowi. O błędach T. L. Jaroszenki. Odpowiedź towarzyszy A. Saninei i W. Wenzler.

Artykuł wstępny — Partia Lenina-Stalina — promotor i organizator budownictwa komunistycznego w ZSRR.

Trzy lata Chińskiej Republiki Ludowej.

Walka narodu niemieckiego o utworzenie jednolitych, demokratycznych i miłujących pokój Niemiec.

Z całego kraju radzieckiego napływają do Moskwy, meldunki o nowych, wspaniałych sukcesach produkcyjnych, którymi radziecka klasa robotnicza, masy pracujące ZSRR witają XIX Zjazd WKP(b). Dzienniki donoszą o wielkich osiągnięciach wytwórczych robotników, inżynierów techników i urzędników moskiewskich zakładów samochodowych im. Stalina, leningradzkich zakładów „Elektrosiła“ im. Kirowa, którzy wykonali przedterminowo wrześnie plany produkcyjne.

Chłoptwo radzieckie wita XIX Zjazd WKP(b) przedterminowo ukończeniem prac żniwnych i dostaw dla państwa. W miastach i wsiach, we wszystkich republikach związkowych i autonomicznych rozwija się ogólnonarodowe współzawodnictwo, podjęte dla uczczenia Zjazdu Partii Lenina-Stalina.

W toku współzawodnictwa podjętego dla uczczenia XIX Zjazdu WKP(b) hutnicy gruzińscy, zaciągając warty stachanowskie dają państwu poważne ilości stali ponad plan. Na czoło współzawodniczących wysuwa się załoga kombinatu hutniczego w Rustawi, jednego z najmłodszych zakładów hutniczych, którego budowę rozpoczęto w roku 1944.

CZECHOSŁOWACJA

Budowniczość kombinatu hutniczego im. Gottwalda w Kučincach osiągnęła wspaniałe sukcesy produkcyjne dla uczczenia XIX Zjazdu WKP(b). Przed terminem oddano do suszenia drugi wielki piec, zakończono budowę trzeciego pieca martenowskiego.

Kobieta współbudowniczym szczęśliwej przyszłości Ojczyzny

W wielkim dziele realizacji historycznych zadań, jakie wytyczył sobie nasz naród w programie Frontu Narodowego, doniosła rola przypada kobiecie polskiej, jako świadomej współbudowniczym szczęśliwej przyszłości Ojczyzny. W wyniku przemian dziejowych, opartych na fundamentach społeczno-ustrojowych przeobrażeń, jakie dokonały się w ciągu 8 lat władzy ludowej — nastąpił zdecydowany przełom w pozycji społecznej i postawie psychicznej kobiety. Odzwierciedleniem tych głębokich procesów rozwojowych jest aktywna, bezpośrednia, oparta o pełną świadomość zadań i obowiązków wobec Ojczyzny, rola wielu tysięcy przodownic pracy i przodujących chłopek, przedstawicieli inteligencji technicznej i twórczej, działaczek społecznych i kulturalno — oświatowych w przekształcaniu naszej rzeczywistości, w przyspieszaniu tempa rozwoju wszystkich dziedzin naszego życia.

Ustrój kapitalistyczny zamyka kobietę w ciemnym kręgu niższości społecznej. U jego podstaw leży zależność ekonomiczna i wielowiekowy balast przesądów i mitów o „ograniczonej kobiecie“. Pamiętamy jak fikcyjną była w praktyce, nawet w stosunku do kobiet z wyższym wykształceniem, deklaratywna „równość“ praw kobiety w Polsce przedwrześniowej, nie mówiąc już o robotnicach i chłopkach, gdzie straszliwy wysysk ekonomiczny występował z całą jaskrawością.

Jakże inaczej kształtuje się pozycja kobiety w Polsce Ludowej, jak rozległe i dalekosiężne perspektywy otwarła przed nią nowa Polska, Pol-

ska postępu i sprawiedliwości społecznej. Rzeczywista, prawdziwa równość kobiety opiera się o realne zdobycze socjalne świata pracy, o stałą troskę władzy ludowej, o zapewnienie jak najlepszych warunków rozwojowych kobiecie, o umożliwienie jej pełnego rozwinięcia uzdolnień zawodowych i jak najwłaściwsze powiązanie jej udziału w budownictwie socjalistycznym z zadaniami żony i matki. Z tą nieustanną troską Państwa Ludowego, zadokumentowaną w Konstytucji Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, spotyka się kobieta polska na każdym kroku i w coraz szerszym zakresie. Mówi o tym program wyborczy Frontu Narodowego, stwierdzając: „Kobiecie, która w ustroju kapitalistycznym była szczególnie upośledzona, władza ludowa zapewniła równe z mężczyzną prawa urzędniczym i kulturalnym, oświatowym i coraz szerzej. Kobiety pracujące we wszystkich dziedzinach i na najbardziej odpowiedzialnych stanowiskach. Szeroko rozwinięły opiekę nad matką i dzieckiem, chronimy i umacniamy rodzinę, otaczamy szczególną troską rodziny wielodzienne, zapewniamy jasną przyszłość dzieciom“.

Na gruncie tych wielkich przeobrażeń szybko postępuje naprzód proces przemiany psychicznej wśród kobiet, proces wyzwolenia się ze zwięzających jej horyzont myślowy kajdan światopoglądowych, narzucanych w ciągu wielu wieków przez ustroje wyzysku i poniżenia kobiety; feudalizm i kapitalizm. Dziś kobieta polska staje się coraz bardziej świadomym współtwórcą nowej rzeczywistości. Otwierają się przed nią nieograniczone możliwości rozwoju

Usprawnienie koparki do ziemniaków

Kierownik warsztatu mechanicznego Państwowego Gospodarstwa Rolnego Strzepowo (pow. Koszalin) Michał Deberny skonstruował urządzenie własnego pomysłu, które przymocowane do radzieckiej koparki mechanicznej TEK-2 zbiera ziemniaki do specjalnej skrzyni o pojemności 200 kg, oddzielając kłęby ziemniaków od łętów i ziemi. Przy zastosowaniu tego ulepszenia spada konieczność zbierania ziemniaków po polu i tym samym zmniejsza się ilość potrzebnych ludzi do sprzętu.

Na zdjęciu: Usprawniona koparka do ziemniaków.

(Foto — CAF)

OTWARCIE KONGRESU OBROŃCÓW POKOJU Krajów Azji i Strefy Pacyfiku

W czwartek 2 b. nastąpiło w Pekinie uroczyste otwarcie Kongresu Obróńców Pokoju Krajów Azji i Strefy Pacyfiku. Na Kongres ten przybyli delegaci następujących krajów: Australii, Burmy, Kanady, Cejlonu, Algeru, Chile, Chin, Kolumbii, Kostaryki, Ekwadoru, Salwadoru,

Gwatemali, Hondurasu, Indii, Indonezji, Japonii, Korei, Laosu, Malajów, Meksyku, Mongolii, Nowej Zelandii, Nikaragui, Pakistanu, Peru, Filipin, Syjamu, Stanów Zjednoczonych, Związku Radzieckiego, Francji i Wietnamu. Prócz tego w obradach Kongresu biorą udział przedstawiciele 6 organizacji międzynarodowych.

Prezydent Bierut przyjął przewodniczącego delegacji polskiej na VII sesję Zgromadzenia Ogólnego ONZ

Dnia 2 bm. Prezydent Rzeczypospolitej przyjął na audyencji ministra spraw zagranicznych Stanisława Skrzyszewskiego, przewodniczącego delegacji polskiej na VII sesję Zgromadzenia Ogólnego Organizacji Narodów Zjednoczonych.

Prezes Rady Ministrów przyjął min. Skrzyszewskiego

Dnia 2 bm. Prezes Rady Ministrów Józef Cyrankiewicz przyjął ministra spraw zagranicznych Stanisława Skrzyszewskiego, przewodniczącego delegacji polskiej na VII sesję Zgromadzenia Ogólnego Organizacji Narodów Zjednoczonych.

Na ręce Prezydium Kongresu napływają ze wszystkich zakątków świata depecze i listy powitalne, zawierające życzenia owocnych obrad. Depesze takie nadeszły m.in. od przewodniczącego Światowej Rady Pokoju prof. Joliot-Curie, od wielkiego amerykańskiego bojownika o pokój Paula Robesona i innych.

Prasa chińska podając wiadomość o otwarciu obrad Kongresu, podkreśla olbrzymie jego znaczenie dla sprawy utrwalenia pokoju, w Azji. Pekin „Dziennik Ludu“ stwierdza w artykule wstępnym, że zwołanie Kongresu jest wyrazem coraz bardziej umacniającej się jednolici 1,6 miliarda mieszkańców Azji i krajów strefy Pacyfiku, którzy gotowi są bronić sprawy pokoju.

Ćwierć miliona ludzi pracy realizuje w Łodzi czyn wyborczy

Do realizacji czynu, którym społeczeństwo robotnicze Łodzi i województwa łódzkiego pragnie wyrazić swe gorące poparcie dla programu wyborczego Frontu Narodowego oraz uczcić XIX Zjazd Partii Lenina i Stalina, przystąpiło w 1512 zakładach przemysłowych Łodzi i województwa ponad 252 tys. ludzi pracy, w tym około 100 tys. włókniarzy. Powszecchny udział w podejmowaniu zobowiązań i ich realizacji bierze inteligencja techniczna, która stanęła w jednym szeregu z klasą robotniczą, bijąc się o pełne wykonanie planowanych zadań, wykrywając i usuwając „wąskie gardła“ produkcyjne, likwidując braki w organizacji pracy itp.

W olbrzymiej większości zakładów załogi, pragnąc w pełni wykonać swe zobowiązania i mieć stale obraz tego co już zrealizowano, powołały do życia specjalne społeczne komisje kontroli realizacji zobowiązań. W sejsłym porozumieniu z personelem technicznym i administracyjnym uzupełniają one codziennie wykazy i wykresy, z których każdy robotnik i każda brygada orientuje się dokładnie, w jakim stopniu wywiązały się ze swych zobowiązań.

Nowy podsekretarz stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej

Prezydent Rzeczypospolitej mianował podsekretarzem stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej ob. Kazimierza Witaszewskiego, dotychczasowego kierownika wydziału kadry KC PZPR.

(Ciąg dalszy na str. 2)

Kandydaci Narodu

na posłów do Sejmu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej

EUGENIA FURMANIAKOWA

Skromna zagroda w Leźnicy Małej, wczesna śmierć rodziców, pierwsze lata szkolne — to najwcześniejsze wspomnienia Eugenii Furmaniakowej. Jaśniej zarysowują się jej w pamięci czasy, gdy z leżycyckiego przeniosła się do pobliskiej Łodzi, gdzie mimo trudnych warunków postanowiła kształcić się, by zdobyć niezależność. W 1930 r. opuściła mury Seminarium Nauczycielskiego z maturą i dyplomem nauczycielki. Ale niewiele to wówczas znaczyło. Były to bowiem czasy kryzysu, strajków robotników fabrycznych, tramwajarzy, kolejarzy — czasy bezrobocia.

Zarówno znajomość ówczesnych warunków życia chłopów i zetknięcie się z klasą robotniczą — wpłynęły na ukształtowanie się opinii młodej nauczycielki o sanacyjnym rządzie. W umyśle jej zaczęły kiełkować pragnienia przyciągnięcia się do poprawy bytu, chłopów i robotnika, pragnienia, które miały urzeczywistnić się dopiero po wojnie.

Ciężko było wówczas o pracę. Nauczycielka, która świeżo ukończyła seminarium, była skazana na bezrobocie wskutek braku odpowiedniej ilości szkół.

Jej, po uciążliwych staraniach udało się dostać pracę kontraktową w jednej ze szkół łódzkich, a na etat czekała całe 6 lat.

Rok 1939 zastał Eugenię Furmaniakową w Łodzi, skąd przesiedlowana przez władze okupacyjne, jak wszyscy zresztą nauczyciele, musiała miasto wólkniarszy opuścić. Przeniosła się do Skierniewic. Tu rozpoczęła się praca konspiracyjna, na terenie tamtejszego powiatu, lecz po aresztowaniach członków ruchu podziemnego wyjechała ze Skierniewic i udała się do Lubartowa.

W chwili wyzwolenia polskich ziem przez Armię Radziecką otwiera się przed Eugenią Furmaniakową szerokie pole do pracy zawodowej, społecznej i politycznej. Objęmuje wykłady matematyki, geografii i Polski współczesnej w jednej ze szkół w Łodzi.

Rozpoczyna aktywną działalność w Miejskim Kole Stronnictwa Demokratycznego, wykłada na kursach wieczorowych dla młodzieży i prowadzi tam jednocześnie pracę kulturalno-oświatową.

Z przyjemnością przypominam ten okres pracy — powiedziała kiedyś, gdy rozmawialiśmy o czasach łódzkich. Z tych wspomnień przebi-

jał jednocześnie jeden charakterystyczny rys. Dzielną kobietą mimo nawału zajęć potrafiła być wzorową żoną i dobrą matką dwojga dzieci. I to cechuje ją zawsze.

Rok 1948 zastaje Eugenję Furmaniakową w Bydgoszczy na stanowisku sekretarza Miejskiego i Powiatowego Komitetu Stronnictwa Demokratycznego.

Aktywną pracę zarówno na stanowisku sekretarza jak i w sekcji doceniają naczelne władze Stronnictwa. Tej aktywnej pracy zawdzięcza Furmaniakowa, że wybrano ją w piąter na wiceprzewodniczącą, a ostatnio na przewodniczącą Wojewódzkiego Komitetu Stronnictwa Demokratycznego.

Furmaniakowa rzuca się też w wartyki wir pracy społecznej. Bierze czynny udział w zbieraniu podpisów pod Apelem Sztokholmskim i w plebiscycie pokoju jako aktywistka z ramienia Woj. Kom. Obróńców Pokoju. Na początku roku 1949 ukazuje się w prasie pomorskiej notatka:

"W skład Miejskiej Rady Narodowej w Bydgoszczy z ramienia Stronnictwa Demokratycznego weszła w charakterze radnej ob. Eugenia Furmaniakowa".

Pracuje tu jako sekretarz komisji oświatowej. Zajęć, prac społecznych i politycznych przybywa z każdym dniem, tygodniem i miesiącem. W Lidze Kobiet kieruje z początku wojewódzką sekcją kobiet, później

objęmuje stanowisko wiceprzewodniczącej Woj. Zarz. LK, prowadzi Miejski Społeczny Komitet do Walki z Alkoholem i akcję sanitarno-porządkową na terenie miasta, której działalność spotyka się z pozytywną oceną najwyższych instancji. Któregoś ranka na początku września 1950 r. czytelnicy IKP pokazywali sobie najnowszy numer IKP.

Czołowy artykuł kroniki bydgoskiej nosił tytuł:

"Przedstawicielka Stronnictwa Demokratycznego Eugenia Furmaniakowa, wiceprzewodnicząca Miejskiej Rady Narodowej".

Ten wrzesień postawił przed nią nowe zadania. Eugenia Furmaniakowa jednak nie uchyla się od żadnej pracy od żadnego obowiązku. Czuwa nad działalnością Wydziału Zdrowia, Pracy i Pomocy Społecznej, Społeczno-Administracyjnym, Zatrudnienia, Rolnictwa i Leśnictwa, Kultury, Urzędem Stanu Cywilnego, pracuje czynnie w Tow. Przyjaźni Polsko-Radzieckiej, w Lidze Przyjaciół Żołnierza, w Morskiej i Lotniczej itp. co nie przeszkadza jej brać czynny udział w takich aktualnych akcjach jak zebrania przedwyborcze itp. wiążąc jednocześnie pracę dla miasta i całej Polski Ludowej z życiem rodzinnym.

Ale oto kilka dni temu w sprawozdaniu z zebrania w Pomorskich Zakładach Budowy Maszyn w Bydgoszczy, na którym wysunięto kandydatów na posłów czytamy na pierwszej stronie IKP:

"Eugenia Furmaniakowa — wiceprzewodnicząca Prezydium MRN, która przejawia głęboką troskę o potrzeby mieszkańców Bydgoszczy, będzie ich godnym reprezentantem w Sejmie".

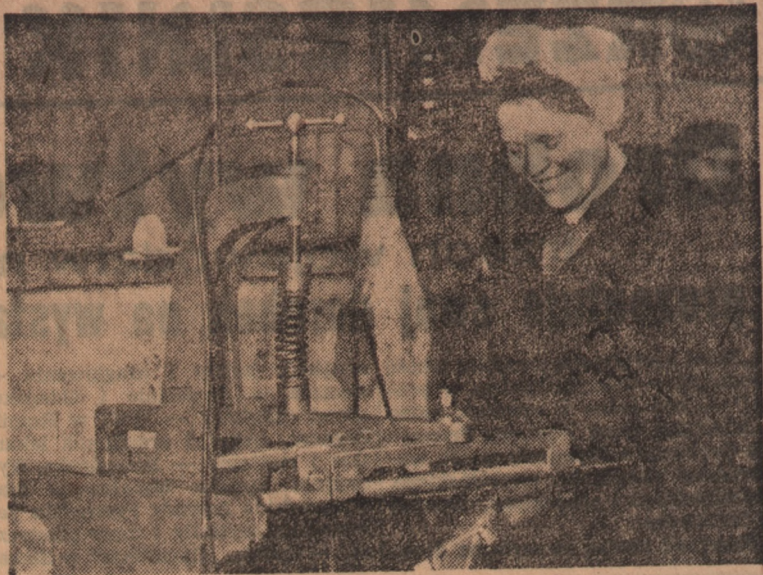
Te słowa mówią wiele. Cóż dodaje do nich Eugenia Furmaniakowa?

— Zdaję sobie dokładnie sprawę z odpowiedzialności, jaka na mnie będzie ciążyła jeśli wejdę w skład Sejmu. Nie obawiam się jednak pracy, a zadania swoje w stosunku do Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej starać się będę wypełniać sumiennie, by nie zawieść pokładanego we mnie zaufania...

S. R.

Kobiety mogą się poszczycić cennym wkładem w prace naukowe.

Wzrasta udział kobiet w pracy produkcyjnej. Stają one przy warsztatach jako pełnowartościowe siły, uczestnicząc w rozwijającym się coraz szerzej współzawodnictwie pracy.

Inteligencja wyzwolona z poniżającej zależności od burżuazji, znalazła dzięki władzy ludowej szerokie możliwości rozwoju i zastosowania swych zdolności twórczych, stała się niezbędną i cieszącą się szacunkiem częścią składową wielkiej armii budowniczych nowej Polski.

(Z Programu Wyborczego Frontu Narodowego)

Krajowa Rada Artystyczna bilansuje kulturalne osiągnięcia Polski Ludowej

Nie jest przypadkiem, że czwarta z kolei a pierwsza wyjazdowa sesja Krajowej Rady Artystycznej odbywa się w Szczecinie.

Szczecin, podobnie jak wiele innych miast polskich, jest przedmiotem apetytów neohitlerowców, którym nie podoba się, że mieszka tutaj i pracuje prawdziwy gospodarz tego polskiego miasta, że z katedr akademickich pada słowo polskiego naukowca, że na scenie teatralnej perli się misternym dowcipem satyra Fredry, że spod pałców Czerny-Stefańskiej płyną do szczecińskiego audytorium tony szopenowskich melodii.

Szczecin stał się w ciągu niewiele lat poważnym ośrodkiem naukowym i kulturalnym. Ze Szczecina powołany został na stanowisko naczelnego redaktora „Przegl. Kulturalnego” znakomity pisarz Jerzy Andrzejewski, w Szczecinie nad pięknym jeziorem Głębokim szukał twórczego natchnienia Edmund Osmańczyk. Szczecin jest siedzibą jedynych do tej pory na ziemiach północno-zachodnich państwowych teatrów dramatycznych, w Szczecinie krzewi kulturę muzyczną Orkiestra Symfoniczna Robotniczego Towarzystwa Muzycznego, w Szczecinie rozwija się pięknie bibliotekarstwo, bogacą się zbiory muzealne i archiwalne, Szczecinie w trzech wyższych uczelniach kształcą się tysięczne szeregi nowej inteligencji polskiej, przyszli lekarze, inżynierowie i ekonomiści. Szczecin tętni pełnią życia, dokładając każdego dnia cegiełkę do wspólnego polskiego gmachu nowej, socjalistycznej kultury.

Bilansując właśnie w Szczecinie dotychczasowy dorobek polskiej kultury i sztuki zrodzonej po wojnie, Krajowa Rada Artystyczna składa dowód uznania dla dorobku kulturalnego i artystycznego tego miasta,

uznania, które poprzez nią składa cały naród niezachwianie stojący nad Odrą i Nysą.

Bilansując dorobek kulturalny i artystyczny Polski Ludowej i wyciągając z tego bilansu właściwe wnioski Rada Artystyczna spogląda na osiągnięcia które mierzyć można tylko miarą historii.

W ciągu paru lat powojennych powstało w kraju szereg teatrów dramatycznych, liczba oper ze skromnej liczby jednej jako tako prosperującej przed wojną Opery Poznańskiej wzrosła do kilku. Mają dziś stałe opery miasta: Warszawa, Poznań, Wrocław, Bytom, Gdańsk. Orkiestry symfoniczne posiadają wszystkie większe miasta wojewódzkie. Ponad dwa tysiące kin w miastach i wsiach szerzy najszybsze idee. Poprzez tysiące księgarń i bibliotek dociera do ludu dobre i mądre słowo drukowane, słowo które dotarło już pod strzechę, jak marzył o tym kiedyś nasz największy wieszcz narodowy — Mickiewicz. W dziesiątkach i setkach szkół muzycznych wychowują się nowi Drzewieccy i Sztompki, nowe Czerny-Stefańskie i Hesse-Bukowskie, rodzą się nowi Szymanowscy i Panufnicy, szkoła swe głośnie nowo Bandrowskie-Turkiskie. W szkołach dramatycznych utalentowana młodzież uczy się sztuki Jaracza i Solskiego, w wytwórni filmowej powstają światowe obrazy o Moniuszce i Chopinie.

Obrazy szczecińskie Krajowej Rady Artystycznej są podsumowaniem olbrzymich osiągnięć Polski Ludowej w dziedzinie twórczości artystycznej i upowszechnienia dóbr kulturalnych, tych osiągnięć, które są wyrazem głębokiego umiłowania przez nasz naród pracy pokojowej.

Gdy świat agresywnego imperjalizmu przygotowuje dzieła mordu i zniszczenia, wykazując równocześnie upadek i degenerację kultury, — Polska, jak wszystkie kraje obozu pokoju, buduje dla swoich obywateli coraz lepszą, coraz świetlejszą przyszłość, biorąc przykład ze wspaniałych osiągnięć Związku Radzieckiego.

Marek Raff

Dostęp do nauki jest szeroko otarty. Po ukończeniu studiów setki i tysiące dziewcząt staną do twórczej pracy nad budową szczęśliwego jutra naszej Ojczyzny.

K. M.

Zwiększa się ilość traktorzystek

Na Opolszczyźnie zwiększają się zastępy kobiet — fachowców pracujących w rolnictwie. W państwowych ośrodkach maszynowych woj. opolskiego zatrudnionych jest ponad 150 kobiet, z których wiele pracuje jako traktorzystki. Kobiety zajmują także odpowiedzialne stanowiska agronomów i brygadzystów.

Kobiety pracujące w POM-ach, to przeważnie córki małorolnych i bezrolnych chłopów. Wywiązują się one dobrze ze swych obowiązków i dotrzymują kroku swym kolegom, swymi osiągnięciami w pracy zdobywają sobie powszechne uznanie i szacunek.

Wśród traktorzystek wysuwa się na czoło Alfreda Lakwa, traktorzystka POM nr 65 w Dąbrowie Niemodlińskiej. Ob. Lakwa pracując na traktorze marki „Zetor”, wykonuje

średnio 170 proc. normy. Uzyskała ona zaszczytny tytuł przodownika pracy.

„Podoba mi się mój zawód, który zdobyłam dzięki pomocy naszego państwa ludowego — mówi Lakwa.

— Od chwili gdy zostałam traktorzystką od września 1950 roku poznałam dokładnie pracę na traktorze i dobrze sobie radzę w tym zawodzie, który bardzo pochochałam. Nic nie jest trudne, jak tylko człowiek ma chęć do pracy i chce się czegoś nauczyć”.

Druga młodość Józefa Affelta

W 1949 roku do gromady Lubianka w powiecie toruńskim przybył instruktor organizacyjny Polskiego Czerwonego Krzyża. W gminnej świetlicy odbywało się zebranie. Ustalano mianowicie listę członków zarządu dla formującego się koła PCK. Instruktor był bardzo zdziwiony, gdy na czoło listy wysunięto kandydaturę Józefa Affelta. Instruktor spojrzął i szepnął: Przecież to stara kobieta.

Rzeczywiście Józefa Affelt przeżyje wkrótce pięćdziesiąt osiem lat. Ale w Gminnej Radzie Narodowej w Lubiance (gdzie pytamy o przodującą kobietę — mówią nam: idźcie do naszej Józefy. Są młode dzielne kobiety w naszej gminie i naszej gromadzie — ale z nią przede wszystkim należy rozmawiać. Niech wam opowie jak wspiera wieś inicjatywą i ofiarną pracą...

Domek jest biały i należy do niego pół hektara gruntu. Affelt — to małorolna. W tym białym domku mieszka od czasu gdy wróciła z Westfalii po pierwszej wojnie światowej. Biegły szybko lata walki o byt i trzeba było wielkich przemian, trzeba było prawa władzy ludowej

— by Józefa Affelt na starość poczuła się młoda. Ruszyła w wir życia i ciągle w nim trwa — energiczna, pełna zapału i inicjatywy organizacyjnej. Ta opowieść jest tak prawdziwa — jak prawdziwa jest gromada Lubianka, w której życiu Józefa jest na czele dnia.

Koło PCK, Koło Gospodyń Wiejskich, Liga Kobiet. Affeltowa poświęciła się głównie pierwszej organizacji, zdobyła dla niej 120 członków, 48 krwiodawców, zaistniała w gromadzie 2 apteczki sanitarne i dba o zaopatrywanie ich w leki. Urządza zabawy, imprezy, pilnuje kursów. Wpatrzyła się dokładnie w cyfry — to przecież tylko jedna gromada. I oto dzielna Józefa idzie dalej: zdobywa wieś Sumowo i zakłada tam koło. W tej chwili planuje „uderzenie” na Przeczno (PGR) i niewątpliwie Przeczno również zostanie zdobyte. Rok temu wręczono jej uroczyste Srebrny Krzyż Zasługi.

— Koło Gospodyń Wiejskich i Liga Kobiet — mówi Affeltowa — to wdzięczne pole pracy. Trzeba powiedzieć prawdę w oczy, pole zaniedbane. Gdyby młodsze kobiety...

Wiemy, co chce powiedzieć Józefa z białego domku: gdyby młodsze kobiety wzięły się raźnie do roboty — życie gromady rozkwitłoby jeszcze bardziej. Nie tylko ze słów ale i z gestów Józefy Affelt — bije chęć czynu. Tak wyglądają ludzie, którzy stracili w życiu wiele czasu, pogodzą się nieomal ze starością i nagle zrozumieli: droga do młodości jest otwarta. Do drugiej, pięknej młodości. I to właśnie chciałaby pewnie wytłumaczyć wszystkim kobietom stara chłopka z Lubianki: że młodość — to działanie...

Syn Józefy Affelt nie będzie szukał przyszłości na pół hektarze gruntu. Za dwa lata ukończy w Bytomiu szkołę górniczą. Na taki start swego syna czekała długo działaczka z Lubianki. „Korzysta ze stypendium — wyjaśnia nam po prostu — korzysta z internatu”... Uśmiecha się do nas znad wiadra ze śliwkami...

Z tym uśmiechem na ustach, w toku pracowitych dni — idzie Józefa Affelt do pierwszych wyborów do Sejmu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, tej Polski, która obdarowała ją drugą młodością.

Szofer w spódnicy nie jest rzadkością. Nie ma zawodu, w którym kobieta nie potrafiłaby wykazać swojej pełnej przydatności.

Drobna wytwórczość

trzech województw morskich
prezentuje swój dorobek na wystawie w Szczecinie

„Nowe asortymenty, wysoka jakość produkcji — naszym hasłem w pracy!” — oto jedno z zawołań, jedno z dziesiątek haseł Wystawy Przemysłu Drobnej i Rzemiosła trzech województw morskich: szczecińskiego, koszalińskiego i gdańskiego, otwartej w Szczecinie.

Przyznać trzeba, że zarówno drob-

noujsię, jachty i ozaglowanie — stocznice w Szczecinie i Gdańsku, sprzęt okrętowy — WSO w Rumii-Zagórz, sprzęt i urządzenia lekarskie i szpitalne — Szczecińska Wytwórnia Sprzętu Metalowego oraz Stargardzkie Zakłady Przemysłu Terenowego, artykuły z masy plastycznej — Spółdz. „Galanteria” w Szcze-

skiej w Szczecinie i Garbarska Spółdzielnia w Gdańsku, rękawiczki — „Galanteria” w Szczecinie, albumy oprawne w skórki z łapek — „Plastyk” w Elblągu, obuwie z łapek indyjskich — Spółdzielnia Skórzana w Gdańsku, obuwie damskie skórzane — Spółdz. im. 1 Maja w Szczecinie, obuwie damskie z odpadków — Spółdzielnia Pracy w Elblągu, obuwie męskie robocze — Fabryka Obuwia w Wejherowie, Spółdz. „Polus” w Szczecinie oraz Centr. Spółdz. Inwalidów w Koszalinie i inne zakłady, obuwie ze skór rybich — Spółdz. im. Fornaliskiej w Szczecinie, uprząż — Spółdz. Inwalidów w Lipianach, parasolki — Spółdzielnia „Mat - Port” w Szczecinie, konfekcję damską — Spółdz. Inw. w Wąbrzeźnie, wyroby pończosznicze — „Trykot” w Szczecinie. Duży asortyment wyrobów trzcinowych i koszykarskich prezentują chałupnicy zrzeszeni w CPLiA w Szczecinie, obuwie ze sznurków, tzw. „sznurkowe” — również CPLiA w Szczecinie, galanterię drewnianą od szachownicy poprzez „domki” przydrożne dla ptaków, stołki, skrzynie i sita po ule pszczoł prezentują Białogardzkie Zakłady Przemysłu Ludowego.

Osobny, interesujący wszystkich dział wystawy, to dział meblowy, w którym pokoje kombinowane, kuchnie i inne komplety wystawiają: Spółdz. im. F. Dzierżyńskiego w Szczecinie, Pelplińskie Zakłady Stolarskie, Złotowskie Zakłady Przemysłu Terenowego, Spółdz. Stolarko-Tapicerska im. M. Buczka w Szczecinie.

Dział ceramiki reprezentują m. in. CPLiA w Gdyni, Kartuzach (ceramika kaszubska), Szczecinie i Gdańsku-Oliwie, wyroby bursztynowe — Spółdzielnia Przem. Lud. Art. w Gdańsku - Wrzeszczu, zabawki z odpadków blachy cynkowej, tkanin i drewna — Spółdz. Inwalidów w Gdańsku.

Szczecińska wystawa drobnej wytwórczości trzech województw morskich, chociaż skromna rozmiarami, spełnia jednak dobrze zadanie krzewienia wśród naszego społeczeństwa świadomości, że ta właśnie wytwórczość uzupełnia produkcję przemysłu kluczowego i że nikt inny — nie może użytkować odpadków surowcowych jak pożytecznie, jak spółdzielczość rzemieślnicza i drobny przemysł wytwórczy.

Chwila otwarcia Wystawy Przemysłu Drobnej i Rzemiosła. Od lewej: minister Przemysłu Drobnej i Rzemiosła Adam Zebrowski, dyrektor Wystawy Kowalczyk i przewodniczący Prezydium WRN w Szczecinie Nowak.

ny przemysł jak i wytwórczość rzemieślnicza, pięknie, choć dość skromnie reprezentowana na wystawie, hałało to realizują w całej pełni.

Wachlarz produkcji, prezentowany na wystawie, jest bardzo szeroki. Obejmuje wszystkie dziedziny i gałęzie wytwórcze od wytwórczości sprzętu okrętowego i stocznioowego, poprzez wytwórczość tekstylną, skórzaną, drewnianą, chemiczną po drobne ozdoby i zabawki, od ceramiki po bursztyn, od papieru po metal. Szczególnie miejsce (nie obszarem stoisk, lecz wagą znaczenia) zajmują eksponaty z odpadków użytkowych (tkaniny, metal, skóra) oraz wyroby z materiałów dawniej w produkcji w ogóle nie używanych, jak skórki z łapek gęsi i indyjskich oraz ze skórek z ryb.

Wystawa, rozlokowana w gmachu dawnego PDT, zajmuje trzy kondygnacje i jest zwiedzana przez liczne rzesze.

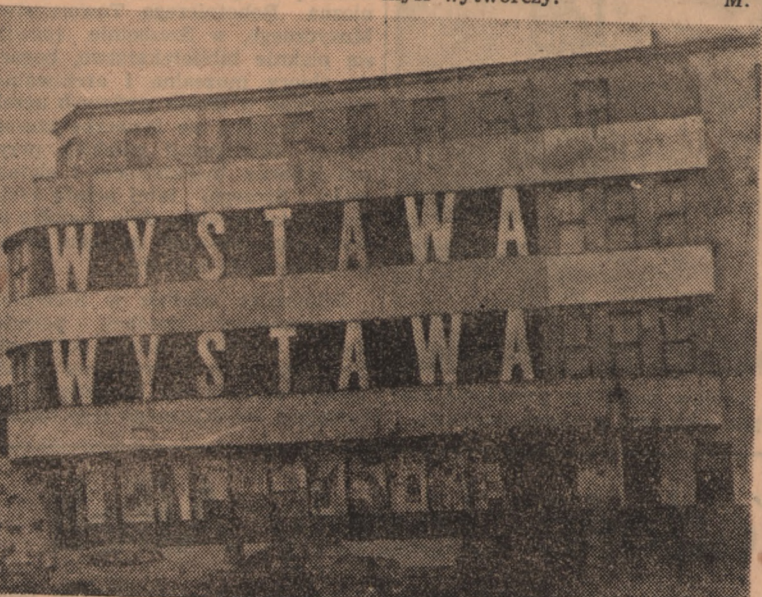
Znaczenie wystawy i jej cel polega nie tylko na chęci zaprezentowania osiągnięć. Cel jej tkwi (dla wytwórców a także konsumentów) w zadaniu pedagogicznym. Fakt ten wyraźnie się pokazem eksponatów wykonanych beznagannie (oczywiście w olbrzymiej większości), ale i... eksponatów wykonanych błędnie, źle, z brakami. Ten moment to główny oręż walki z brakoróbstwem, które w drobnym przemyśle i rzemiosle uspołecznionym wciąż jeszcze, choć — stale zmniejszającym się stopniu istnieje.

Wystawcami są, jak powiedzieliśmy wyżej, państwowe zakłady i rzemieślnicze spółdzielnie terenowe naszych trzech województw morskich. Najsilniej reprezentowane jest woj. szczecińskie, rywalizuje z nim woj. gdańskie, słabo natomiast wypadło jedno z najmłodszych naszych województw — koszalińskie, co zresztą podkreślił w swym przemówieniu podczas uroczystości otwarcia wystawy minister Przemysłu Drobnej i Rzemiosła Adam Zebrowski.

Nie sposób w krótkim przeglądzie wystawy wymienić i ocenić wszystkich wystawców, należy jednak wymienić przynajmniej tych, których eksponaty zasługują na szczególne wyróżnienie ze względu na wartość eksponatów, bądź też ze względu na rodzaj wytwórczości lub surowców, z których są one produkowane.

Szczecińskie Zakłady Przemysłu Terenowego demonstrują ok. 10 typów wózków bagażowych od najszybszych przewoźnych poprzez kołyskowe aż do piekarskich. Odlewki żeliwne — wystawia POZ w Szw-

cinie, artykuły z odpadków gumowych i inne — Spółdz. „Chemik” w Szczecinie, ozdoby choinkowe — Spółdzielnia Pracy pod tą samą nazwą w Gdańsku, wyroby ceramiczne z miejscowych zasobów surowcowych — WZPT w Koszalinie, galanterię tekstylną — „Spółnota Pracy”, konfekcję lekką i ciężką, męską, damską i dziecięcą — szereg spółdzielni rzemieślniczych ze Szczecina („Moda”, „Odzież” i Spółdzielnia Pracy Krawieckiej) i inne oraz „Spółnia” ze Starogardu Szcz., bieliznę — Zw. Branż. w Gdańsku, „Szczecinianka” i „Trykot” ze Szczecina, półfuterka — „Nutria” w Gdańsku-Wrzeszczu oraz Państw. Przedz. Krawiecko-Kuśnierskie w Szczecinie, torebki damskie skórzane — „Przyszłość” w Elblągu, „Kaletnik” w Gdańsku-Wrzeszczu, CPLiA w Szczecinie, Spółdzielnia Inwalidów i „Galanteria” w Szczecinie, wyroby z łapek indyjskich i gęsi — Spółdz. im. Fornal-

Ogólny widok gmachu wystawowego. (Foto - obsł. własna)

Spółdzielnie budowlane czynem popierają Front Narodowy

Na naradzie wytwórczej Związku Branżowego Spółdzielni Budowlanych, na której dowiedzieliśmy się, że związek branżowy blisko jest wykonania swego planu rocznego, wszystkie spółdzielnie podległe temu związkowi podjęły zobowiązania dodatkowej produkcji w tym roku na sumę 6 milionów złotych.

Rezolucja uchwalona na naradzie, która spontanicznie przekształciła się w manifestację przedwyborczą, głosi m. in.

„Realizując uchwały VII Plenum KC PZPR w przedmiocie przedterminowego wykonania planu gospodarczego na wszystkich jego odcinkach i dla wyrażenia solidarności z Frontem Narodowym, zespalającym wszystkich ludzi pracy w budowie socjalizmu w kraju i utrwalającym pokój w świecie, podejmujemy następujące zobowiązania:

wykonać roczny plan Związku do 10. 10. 1952 r.,
wykonać ponadplanową produkcję o wartości 6.000.000 zł,
rozwinąć jak najszerzej usługi dla wsi.

Spółród spółdzielni współzawodniczących o prymat związków wysunęła się na czoło Rzemieślnicza Spółdzielnia Pracy Branży Budowlanej w Bydgoszczy, która swój plan roczny wykonała już do 2 sierpnia i obecnie w obliczu wyborów i XIX Zjazdu WKP(b) realizuje swoje dodatkowe zobowiązanie produkcyjne wartości 700.000 zł. Na drugim miejscu ułożywały się spółdzielnie pracy „Instal” i „Polichromia”, obie również z Bydgoszczy. Wykonały one swoje plany produkcyjne do 25 sierpnia, a podjęły nowe zobowiązania do końca br. na 805 i 300 tysięcy zł. (O)

Józef Chmielewski

Kierownik Wydziału Ekonomicznego WK SD Bydgoszcz

Rzemiosło solidarnie we Froncie Narodowym

„Rzemieślnicy! Realizujemy swą codzienną wyteżoną i rzetelną pracą program wyborczy Frontu Narodowego, program, który zapewni rzemiosłu, rujnowanemu w warunkach konkurencji i kryzysów kapitalistycznych, uzyskanie w Polsce Ludowej, w ramach narodowych planów gospodarczych, coraz szerszych możliwości rozwojowych” — czytamy w odezwie, wydanej przez Zjazd Prezesów i Dyrektorów Izby Rzemieślniczych i ich Związku, odbyty w Gdańsku w dniach 10 i 11 września.

Wspomniana odezwa została przez rzemiosło przyjęta z wielkim zrozumieniem, czemu dają wyraz rzemieślnicy na swoich zebraniach przy omawianiu programu wyborczego Frontu Narodowego. I tak np.: Wojewódzki Komitet Stronnictwa Demokratycznego wspólnie z Izbą Rzemieślniczą zaplanował w miesiącu wrześniu 28 zebrań rzemiosła, które zasięgiem swym objęły całość rzemiosła na terenie województwa. Zebrania te były obsługiwane przez aktyw prelegentki SD. Wyjaśniali oni rzemieślnikom znaczenie ordynacji wyborczej i omawiali Program Wyborczy Frontu Narodowego, pogłębiając przez to ich poziom ideologiczny i usuwając nawarstwienia kapitalistyczne. Wykazwali oni szerokie perspektywy, jakie stwarza rzemiosłu Polska Ludowa i jakie zawarte są w programie Frontu Narodowego. Zebrania te cieszyły się liczną frekwencją, sięgającą do 90 proc., jak np. w Bydgoszczy i Toruniu.

Rzemieślnicy, dyskutując, wykazywali duże zainteresowanie poruszanymi przez prelegentów zagadnieniami. I tak np.: rzemieślnik Lisiecki z Torunia podkreślał z zadowoleniem wyraźne zagwarantowanie ludowemu żołnierzowi polskiemu prawa głosu, o czym nie mogło być mowy w okresie sanacyjno-kapitalistycznym, a rzemieślnik Grun w wypowiedzi swej wskazał na warunki, w jakich odbywały się „wybory” przed wojną, kiedy różni „spekulanci od wyborów” karmili wyborców pustymi frazesami — nie spełniając żadnej zakłamannej obietnicy. Rzemieślnik Młodziejowski na zebraniu w Chełmie oświadczył: „Ważnym jest to, iż każdy obywatel ma prawo wysuwać kandydatów na posłów do Sejmu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej i prawo to mają zagwarantowane również rzemieślnicy. Nie wątpię, że każdy rzemieślnik polski w dniu wyborów odda swój głos na kandydatów narodu”. Rzemieślnicy tuchołscy na zebraniu swym oświadczyli: „Będziemy jak jeden głosować na kandydatów Frontu Narodowego, będziemy wyjaśniać swemu środowisku aby obowiązek obywatelski głosowania wypełniony został na terenie Tucholi w 100 proc.

Dla podkreślenia swej postawy społecznej podejmowano na tych zebraniach szereg zobowiązań indywidualnych i zespołowych, dając tym dowód solidarności z programem Frontu Narodowego i głębokiej miłości Ojczyzny.

Proste wypowiedzi rzemieślników i podejmowane przez nich zobowiązania, dla poparcia czynem Programu Wyborczego Frontu Narodowego, to równocześnie stanowcza odpowiedź tym, którzy chcieliby zniszczyć ich spokój i zamienić warsztaty w ruiny, jak to miało miejsce we wrześniu 1939 r. Rzemiosło pomorskie, patriotyczne w swej postawie, pomne na wyzysk i rujnowane przez kapitalistów w okresie przedwojennym, odda swe głosy na kandydatów Frontu Narodowego, a wśród nich na ich reprezentanta, rzemieślnika — szewca z Bydgoszczy, Pawła Nahańskiego.

Rzemiosło otoczone opieką Państwa Ludowego „IKP” z wizytą u najstarszego rzemieślnika Wybrzeża

— 60 lat nieprzerwanej pracy w jednym zawodzie, niemal tyleż lat mistrzostwa i blisko setka wyszkolonych — wykwalifikowanych pracowników krawieckich, — oto krótka charakterystyka jednego z najstarszych rzemieślników Wybrzeża, a członka naszego cechu — ob. Meyki — mówi kierownik Biura Cechu Rzemiosł Różnych w Gdyni kol. Walerian — uśmiechając się na widok naszego niedowierzania...

Nie minęło więc nawet i pół godziny, gdy zainteresowani swoistą „rewelacją”, piemi się biegnącą górzyscie ul. Nowogrodzką, by skręciwszy w lewą przecznice, znaleźć się wkrótce przed bramą domu przy ul. Warszawskiej nr 74, w którym mieszka, żyje i pracuje 80-letni senior rzemiosła krawieckiego na Wybrzeżu — mistrz Władysław Meyka.

Wąski przedpokój, jak setki innych — typowych dla kapitalistycznej, przedwojennej budowy mieszkań czynszowych dla biednych lokatorów, po lewej stronie, w kącie pod oknem stoi maszyna do szycia, — przy niej starszy, zażywny mężczyzna...

— Chciałem widzieć się z mistrzem Meyką... Władysławem — dodaje na wszelki wypadek, patrząc na czysty wygląd siedzącego przy maszynie... —

— Słucham, proszę — mówi pracujący, nie przerywając ani na chwilę swych czynności...

— Jestem z prasy — wyjaśniam. Z „Ilustrowanego Kuriera Polskiego-go”... Czytelnicy nasi pragnęli by się dowiedzieć, jak się Panu żyje i pracuje?

Teraz twarz rozmówcy ożywia się... Milknie turkot maszyny i po chwili z ust mistrza Meyki, płynnie opowieść o jego pracowitym życiu...

Urodził się w 1873 r. w miasteczku Koty na Pomorzu. Ojciec — chłop małorolny, nie był w stanie sprostać zadaniom utrzymania licznej rodziny na małym skrawku ziemi... O szkole — nie było co nawet marzyć... Piętno „syn chłopca”, — automatycznie zatrząskiwali przed synami robotników i chłopów, drzwi wszystkich uczelni i mały Władek poszedł szukać chleba w rzemiosle... Znalazł go u mistrza Szałkowskiego w Lidzbarku, — gdzie za opłatą ówczesnych 50 talarów, — chłopskich oszczędności swego ojca, pracując od świtu do nocy — zdobył

wreszcie fach torujący mu drogę w dalszym jego życiu...

Różne były dalsze koleje życia mistrza Meyki... Raz na wozie, raz pod wozem. Nigdy jednak, ani na chwilę nie opuścił swego rzemiosła. Nawet wówczas, gdy długoletnią pracą pobudowany w Gdyni mały baracek drewniany, zniszczyła w 1939 r. faszystowska bomba... Raz tylko jeden mistrz Meyka gorzko i serdecznie zapłakał, — gdy na początku wojny padł w walce z najeźdźcą jeden z jego ukochanych synów... jeden z licznej rodziny 13 dzieci.

Przysłuchująca się naszej rozmowie małżonka mistrza Meyki — Apollonia — wierna towarzysząca jego długiego życia, przerzuca z półki kartki albumu, pokazując nam fotografie rodzinne — w różnych pozach i okolicznościach. 13 dzieci i 19 wnuków. Rodzina istotnie nieładna!

Migają zdjęcia szeregu synów, córek i wnucząt — dziś wartościowych pracowników stoczni, hut, spółdzielni i samodzielnych rzemieślników — widzimy także zdjęcie ulubieńca mistrza, 20-letniego wnuczka Joachima Józefowicza, wyróżnionego brigadzysty Stoczni, który wkrótce zasili kadry Szkoły Oficerskiej i tyłu, tyłu innych, którzy w warunkach naszego ustroju zdobyli zawód i stanowisko. Z dalszej rozmowy z mistrzem Meyką, — dowiadujemy się, że doceniając jego długoletnią pracę w rzemiosle władze Polski Ludowej i zwolnili go ze wszystkich podatków i świadczeń — rzecz nie do pomysłenia w okresie sanacyjnym...

Gdy na zakończenie naszej wizyty, — pytamy jeszcze mistrza Meykę, co myśli o zbliżających się wyborach do Sejmu, — szare jego oczy nabierają radosnego błysku, gdy mówi:

— Dla nas, dla rzemieślników, motywy do czynnego włączenia się w szeregi Frontu Narodowego, płyną nie tylko z doniosłości jego haseł, — ale z głębokiego przekonania, że tylko jedność narodu, przyczyni się do dalszego rozwoju naszej Ojczyzny...

W schludnym mieszkanku pani Apollonia Meykowa, czyny przygotowania do wieczornego posiłku... Cichnie turkot maszyny, zbliża się pora zasłużonego odpoczynku... Mistrz Meyka — jak zwykle wstanie jutro o świcie, by pracą swą budować nową rzeczywistość, lepsze i szczęśliwsze Jutro dla swych wnuków...

(Jb)

CZY WIECIE ŻE...

„Nowy materiał budowlany kilka razy lżejszy od korka i 60 do 80 razy lżejszy od wody wyprodukowano w ZSRR. Materiał ten to śnieżnobiała pianka, powstająca ze sztucznej smoły i specjalnego preparatu, którą można kroić nożem. Płyty budowlane z tego materiału są doskonałym izolatorem ciepła i dźwięku.

DZIS:
Franciszka

JUTRO:
Placydy, Apollinar.

NAJWAŻNIEJSZE TELEFONY
Pogotowie Ratunkowe — 10.00.
Miejska Straż Pożarna — 08.
Komisariat Miejski MO — 17-07.

Urodził się, czy nie?

(M. K.) Robotnik Florian Dziezyc, urodz. 25. 12. 1922 roku, zamieszkały w Wąbrzeźnie, ul. 1 Maja 50, zwrócił się w dniu 12. I. 1952 listem poleconym do Urzędu Stanu Cywilnego w Łodzi, obw. I, o przystanie wyciągu z aktu urodzenia, którego dokument znajduje się w w/w Urzędzie, dotychczas na koszty manipulacyjne 6 zł. Nie otrzymawszy odpowiedzi, w dn. 24. III. br. listem poleconym Nr. 2538 Urzędu Pocztowego w Wąbrzeźnie monitorował ponownie załatwienie sprawy, lecz do dnia dzisiejszego nie otrzymał odpowiedzi, ani wyciągu.

Miały być dwa stoły a nie ma żadnego!

(LL). W 1950 roku Państw. Szkoła Ogólnokształcąca w Łobżenicy zgłosiła zapotrzebowanie i zapłaciła na ręce dyrektora Państwowej Fabryki Mebli w Łobżenicy, Koniarskiego, należność na wykonanie stołu ping-pongowego. Ob. Koniarski przyrzekł, że w najbliższym okresie stół zostanie wykonany, ale mają już dwa lata od tego czasu, a stołu dotychczas nie ma. Należy zaznaczyć, że w międzyczasie zamówiono już drugi stół, a młodzież, garnąca się do ping-ponga, ciągle czeka...

Aktyw LZS pow. wąbrzeskiego popiera program Frontu Narodowego

WĄBRZEŹNO (bd) W Komendzie Powiatowej PO SP odbyła się narada aktywów powiatowego LZS, której najważniejszym zadaniem było włączenie się członków LZS do akcji wyborczej Frontu Narodowego. Naradzie przewodniczył ob. Zieliński, referat o zadaniach LZS w akcji wyborczej wygłosił sekr. Pow. Rady Zrzeszenia LZS Józef Kubik. Jak wynika z dyskusji, najlepszym LZS-em w powiecie jest LZS Kowalewo, którego kierownikiem jest Jan Nitka; LZS liczy tam 128 członków, w tym 48 kobiet, uprawiających systematycznie regularne treningi.

Zródła plastycznego urodzaju

Doroczna wystawa plastyków pomorskich w Bydgoszczy. Dzieła pedzła i ołówka, jakie oglądamy w Pomorskim Domu Sztuki, dowodzą już na pierwszy rzut oka dużej miary osiągnięć artystycznych. Plastyki z naszego terenu oraz wojew. olsztyńskiego należą do cenniejszych dzieł sztuki. Nie o tych rzeczach chcę jednak mówić w tej chwili. Uwagę zwracającego skupia widoczny rozwój życia plastycznego na Pomorzu. Przecież w wystawie tegorocznej bierze udział 50 artystów, w tym szereg młodych talentów jak np. Wasik, Zakrzewska i Kotlarczyk, którzy zadebiutowali już po wojnie. Niektórzy z nich są absolwentami pomorskich szkół artystycznych. Właśnie o pomorskim szkolnictwie artystycznym, jako wielkiej zdobyczy Polski Ludowej, należy mówić jako o rzeczy, o której ogół niewiele wie, a która wiele tłumaczy, gdy chodzi o rozkwit sztuki na Pomorzu. — Przed wojną oświadcza dyr. Marian Turwid, przedstawiciel Centralnego Biura Wystaw — nie było

Kandydaci na posłów do Sejmu wśród młodzieży

Inauguracja roku akademickiego w Wieczorowej Szkole Inżynierskiej w Bydgoszczy

„Ślubujemy, Tobie Ojczyzno, pracę i naukę walcząc o wykonanie Planu 6-letniego, o rozwój nauki i wzrost kultury narodowej”.

Hasło to, widniejące wśród portretów ukochanego Przywódcy narodu polskiego, troskliwego Opiekuna kadr inteligencji technicznej, Prezydenta Bolesława Bieruta i Wielkiego Chorażego Pokoju — Józefa Stalina w auli Wieczorowej Szkoły Inżynierskiej w Bydgoszczy na uroczystej inauguracji roku akademickiego było wyrazem jedności uczuć młodzieży, studiującej na tej uczelni.

Uroczystość inauguracyjną w bydgoskiej WSI zaszczylił swą obecnością kandydaci na posłów do Sejmu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej: Feliks Baranowski — I sekretarz KW PZPR w Bydgoszczy, oraz gen. Bronisław Półturzycki — dowódca Okręgu Wojskowego. Ich obecność świadczy dobitnie o wielkim zainteresowaniu kandydatów na posłów sprawami kształcenia kadr inteligencji technicznej.

Młodzież, studenci WSI zgotowali przybyłym, miłym gościom serdeczną owację.

Odegraniem Hymnu Narodowego rozpoczęto uroczystości inauguracyjne, po czym rektor WSI w Bydgoszczy, prof. dr inż. E. Pischingier, wygłaszając referat poświęcony wynikom nauczania i osiągnięciom uczelni w ubiegłym roku akademickim oraz perspektywom na rok bieżący — dokonał otwarcia nowego roku akademickiego na Wieczorowej Szkole Inżynierskiej w Bydgoszczy, jednej z 85 wyższych uczelni, jakimi szczydzi się może Polska Rzeczpospolita Ludowa.

Zebrał z uwagą wysłuchali następnie radiowej transmisji przemówienia Ministra Szkolnictwa Wyższego — Adama Rapackiego.

Do zebrałej młodzieży akademickiej przemówił czołowy racjonalizator PZBM, Teodor Kuliszewski, nazywając jej pomyślnych wyników nauczania w nowym roku akademickim.

Z kolei głos zabrał student I roku Wydziału Mechanicznego Zbigniew Filipowicz. Zapewnił on zebranych, że słuchacze bydgoskiej

SPRAWY DNIA

Krajowa Narada Przemysłowców i Wsi Miast i Wsi

W dniu dzisiejszym rozpoczęła się w Łodzi Krajowa Narada Przemysłowców i Wsi. Tysiące kobiet, najlepszych przedstawicieli robotnic, chłopów mało- i średniorolnych, członkiń spółdzielni produkcyjnych i gospodarujących indywidualnie, inteligencji technicznej i twórczej, pracowni na polu oświaty i kultury, pracowni handlu uspołecznionego, gospodyn domowych — zebrało się, aby wspólnie omówić dorobek kobiet w Polsce Ludowej, ich rolę i zadania we Froncie Narodowym walki o pokój i Plan Sześcioletni, ich zadania w zbliżających się wyborach do Sejmu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

W godzinach popołudniowych dnia dzisiejszego uczestniczki narady wezmą udział w spotkaniach z radnymi, robotnicami, młodzieżą i działaczkami kulturalno-oświatowymi. W dniu jutrzejszym odbędzie się na Placu Zwycięstwa w Łodzi wielki wiec, na którym kobiety zmanifestują swój jednomyślny udział we Froncie Narodowym. W dniach trwania narady czynna będzie wystawa, obrazująca osiągnięcia kobiet w Polsce Ludowej oraz ich udział w walce o pokój i wykonanie zadań Planu Sześcioletniego. (dr)

Sport

SLABE WALKI NA RINGU TORUŃSKIM (LZ). W rozegranym ostatnio w Toruniu meczu bokserkim o mistrzostwo klasy wojewódzkiej Kolejarz (Toruń) zremisował ze Stałą (Grudziądz) 10:10. W ringu sędziował: Mikolajczak (Bydgoszcz) na punkty Biskup (Inowrocław), Bogacki (Bydgoszcz), Góralewski (Bydgoszcz). Goście oddali 6 pkt. walkowerem, gospodarze 4 pkt. Ogółem poziom spotkania słaby. U gości podobal się piórkowiec Neuman, u gospodarzy Biały I. Wyniki techniczne spotkań od wagi muszej do ciężkiej (pierwszy gospodarze): Biały I wygrywa z Bileckim przez ko w II starciu Biały II przegrywa z Izbrandtem przez t. k. o. w I starciu Brądkiewicz z powodu nadwagi oddaje punkty walkowerem Neumanowi, w towarzyskiej walce wygrywa Neuman przez t. k. o. w II starciu, Kłosowski z powodu nadwagi oddaje punkty walkowerem Dąbrowskiemu, w towarzyskiej walce wygrał Kłosowski stos. głosów sędziowski 2:1 — Dąbrowski otrzymał dwa upomnienia, Janicki uzyskuje punkty walkowerem, na skutek nadwagi Szulca, w towarzyskiej walce obfitującej w silną wymianę ciosów wygrywa jednogłośnie na punkty Janicki, Przymus przez trzy rundy ucieka przed Wiklińskim i przegrywa jednogłośnie na punkty.

Oceziwiana z wielkim zainteresowaniem walka Mułki z Polakiewiczem przy częstym wpadaniu w klince i przerywaniu walki przez sędziego zakończyła się zwycięstwem punktowym toruńczyka.

Gajkowski został w I starciu znokautowany przez Doleckiego, Nowakowski uzyskuje punkty walkowerem z powodu niedowagi Mańkowskiego, w towarzyskiej wygrywa Nowakowski przez poddanie w II starciu przeciwnika przez sekundanta, Leśniak zdobywa punkty walkowerem na skutek braku przeciwnika.

Zarejestrowanie listy kandydatów Frontu Narodowego w okręgu wyborczym nr 16 w Grudziądzu

Okręgowa Komisja Wyborcza nr 16 w Grudziądzu podaje do wiadomości:

Na podstawie art. 46 ustawy z dn. 1 sierpnia 1952 r. — ordynacja wyborcza do Sejmu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej — Okręgowa Komisja Wyborcza nr 16 w Grudziądzu podaje do publicznej wiadomości, że w okręgu wyborczym nr 16 w Grudziądzu rozpatrzone i zarejestrowane została zgłoszona przez Okręgowy Komitet Frontu Narodowego w Grudziądzu następująca lista kandydatów na posłów i kandydatów na zastępców posłów:

KANDYDACI NA POSŁÓW:

1. Franciszek Blinowski — ekonomista, zastępca przewodniczącego PKPG;
2. Waław Szayer — redaktor naczelny „Woli Ludu”, działacz społeczny;
3. Stanisław Tolwiński — ekonomista, generalny dyrektor II Zespołu Prezydium Rady Ministrów;
4. Stanisława Jarosowa — chłopka, członek spółdzielni produkcyjnej z pow. Świecie;
5. Franciszek Sawczyk — chłop z pow. Chełmno;
6. Bronisława Rzytelewska — robotnica Grudziądzkich Zakładów Przemysłu Gumowego.

Sportowcy Wąbrzeźna włączają się do akcji wyborczej Frontu Narodowego

WĄBRZEŹNO (BD). Odbyła się tu narada aktywów sportowego, z udziałem delegata WKKF, poświęcona omówieniu włączenia się sportowców i działaczy sportowych do kampanii wyborczej.

Naradzie przewodniczył przewodn. PKKF Mądraszewski. Referat zasadniczy w sprawie udziału sportowców w akcji Frontu Narodowego, udziału ruchu sportowego na terenie powiatu w kampanii wyborczej — wygłosił delegat WKKF. Po szerokiej dyskusji, w której przejawiała się troska o umasowanie kultury fizycznej, w szczególności na wsi, ustalono konieczność udzielania pomocy przez działaczy sportowych i aktywów poszczególnym kolejom, w szczególności LZS-om.

Jako pierwsi podjęli zobowiązanie dla poparcia programu Frontu Narodowego sportowcy „Mechanika” w Wąbrzeźnie. Zobowiązanie brzmi: „My sportowcy Zasadniczej Szkoły Metalowej, zrzeszeni w ZMP, LPZ oraz niezrzeszeni, zobowiązujemy się wykonać ponadplanowo 6 ochron do lamp w salach gimnastycznych — wartość 240 zł, jeden stojak do koszykówki — wartość 240 zł, dwie obręcze do rzutu kulą — wartość 80 zł, 6 spychaczy śniegu na lodowisko, wartości 150 zł, wprawic 6 okien na przystani kajakowej, wartość 250 zł, założyć do 26 bm. LZS w gromadzie Orzechowo, zdobyć w 100 proc. normy na odznakę BSPO, zorganizować do 10 bm zespół artystyczny, zelektryfikować umywalnię warsztatową, wartość 150 zł, wymalować warsztat szkolny, wartość 2.000 zł, wmontować do 30 bm. 20 szlifierek (2400 zł).

Młodzież szkolna zobowiązała się pracować 1433 roboczogodzin przy wykopkach, co da oszczędności 1500 zł.

ZS „Gwardia” Wąbrzeźno, zobowiązała się do 26 bm. wyremontować systemem gospodarczym mocno zniszczony lokal przez wymalowanie podłogi, okien, drzwi, ściany i przeznaczyć go na świetlicę do użytku sportowcom (wartość podjętego zobowiązania wynosi 1800 zł), przeprowadzić w dniu 5 bm. ostre strzelanie dla członków Gwardii na odznakę SPO i odznakę klasyfikacyjną, przy gotowości dla świetlicy sportowej dwa stoły ping-pongowe.

SKS „Mechanik” wzywa wszystkie kolea sportowe, SKS-y i LZS-y powiatu wąbrzeskiego do podejmowania podobnych zobowiązań.

94 modele obuwia na rok 1953

ŁÓDŹ (Jk). Centralny Zarząd Przemysłu Obuwicznego przygotował już 94 modele obuwia do produkcji na rok 1953. Szczególnie bogata reprezentowane będzie obuwie damskie w różnych kolorach i fasonach. Atrakcyjną nowością będzie obuwie na spodach z gumy mikrooporowej produkowanej u nas w kraju. Większość obuwia produkowana spo sohem mechanicznym będzie sprzedawana po niskich cenach.

Choć lecą liście z drzew...

Przyjemnie odpoczywać wśród kwiecica i zieleni

SWIECIE (WK). Każdy mieszkaniec, porównujący obecny wygląd naszego miasta z rokiem 1939 r. przyznać musi, że zmienił się na lepsze. Świecie było przed wojną miastem ubogim w zieleni i kwiaty. Dopiero po wojnie miejsce we władze poświęciły wiele uwagi upiększeniu miasta. Prez. MRN upiękoczyło ulubione miejsce pobytu dzieci i dorosłych, jakim jest Plac 1 Maja. Na placu ustawiono kilkanaście ławek, nad którymi dominują stare, wysokie lipy. Piękną ozdobą placu jest monumentalny pomnik Wdzięczności, ozdoby zielenią i kwieciami.

Wypoczynekowi mieszkańców służy także Aleja Mickiewicza. Zmienił się zaniedbany plac przy ul. Sądowej, który jeszcze do niedawna był zarosnięty dzikimi krzewami i zasypany gruzem. Dziś odpoczywają tu wśród zieleni i kwiatów mieszkańcy przyległych ulic, a dzieci mają tam piękne miejsce do zabaw i gier. Największym powodzeniem cieszy się u nich maszynna karuzela.

Zieleńce i kwietniki urządzono ostatnio u zbiegu ulic Świętopełka

Zwierajmy szeregi w walce o Pokój, o wykonanie Planu 6-letniego

Marynarze na odbudowę Stolicy

GDYNIA (a) W okresie trwania Miesiąca Budowy Warszawy, załogi naszych statków handlowych zebrały poważne sumy na SFOS. Według meldunków, które dotychczas nadeszły z 18-tu jednostek, członkowie ich załóg ofiarowali we wrześniu na rzecz odbudowy stolicy ok. 37 tys. zł. Szczególną ofiarnością wyróżnili się marynarze ze statku „Kościszko”, którzy zebraли ok. 4 tys. zł załoga statku „Tobruk” — 3.750 zł, załoga statku „Warta” 3.460 zł oraz marynarze ze statku „Narwik”, „Przyjaźń narodów” itd.

Gdy bedziesz w Bydgoszczy

REPERTUAR TEATRÓW
Sobota: Dożywocie (19).
Niedziela: Dożywocie (15,30 i 19).
REPERTUAR KIN
Pomorzanin: „Wyscig pokoju”.
Polonia: „Na kalkuckim bruku” (17, 19,15).
Orzeł: „Mistrz Alesz”.
Wolność: „Wyspa skarbów” (16, 18 i 20).
Gryf: „Kariera w Paryżu” (16,45 i 19).
Bałtyk: „Cyryl” (17 i 19).
Mir: Warszawa
Rozmaitości: Zaklęta narzeczona i program aktualności (od 16—23).
Fotoplastikon: Alpy Bawarskie (od godz. 13—21).
KONCERYTY
Pom Dom Sztuki: W poniedziałek koncert melodii filmowych i operetkowych (19,30).

